

Tiden findes, at to Stillinger er forenede med Stillinger i Centraladministrationen. Jeg maa paa den anden Side beklage begge de Ændringer, Lønningsudvalget har foreslaaet. Jeg har fundet, at den Stilling, der efter Lovforslaget var givet Direktøren, og den Lønning, der derefter skulde tilkomme ham, var mere overensstemmende med den Gerning, som er betroet ham. Jeg har ikke forstaaet, af hvilken Grund det er nødvendigt at sætte Lønningstil læget til hvert 4de Aar i Stedet for til hvert 3die Aar, da Lovforslaget paa dette Punkt er overensstemmende med 23de Lønningsklasse, som Direktøren er blevet ligestillet med. Naar Lønningsudvalget foreslaar, at Lovforslagets § 2 om, at Antallet af de i § 1 under 1ste og 2den Lønningsklasse ommeldte Tjenestemænd kan forøges ved de aarlige Finanslove og Tillægsbevillingslove, skal udgaa, maa jeg dog dertil sige, at jeg opfatter Stillingen saaledes, at der uagtet Ændringsforslagets Vedtagelse meget vel vil kunne stilles Forslag paa Finansloven om Forøgelse af Personalet indenfor denne Gruppe.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 af Udvalget (se Tillæg B.)
vedtoges uden Afstemning.

§ 1 (se Tillæg A. Sp. 2411), saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.

§ 2
forkastedes enstemmigt med 64 Stemmer.

§§ 3—7 samt Lovforslagets Overgang til tredie Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Uddybning og Sikring af Thyborøn Kanal m. v.

Forhandlingen genoptoges.

Formanden: Jeg minder om, at under denne Sags Behandling kan den følgende paa Dagsordenen opførte Sag omtales.

Nørhave: Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Kierkegaard) med Hensyn til, hvad han i Gaar udtalte om det Lovforslag, der er indbragt af en Del Folketingsmænd, angaaende Havneanlæg paa Jyllands Vestkyst, og jeg skal derfor søge at undgaa Gentagelse af, hvad der er sagt saavel af ham som af andre ærede Medlemmer.

Vestkysthavnesagen har haft en krank Skæbne. Det er henimod 50 Aar siden, at der af den daværende Vandbygningsdirektør blev udarbejdet et Projekt til en Havn ved Sandnæshage. Siden den Tid har der jævnlig været Forslag fremme om at søge at skaffe bedre Forhold til Veje for vore Fiskere, saa at den store Fiskeplads, vi har udenfor Vestkysten, kan blive bedre udnyttet. Denne Sag har altid mødt Sympati i Rigsdagen, i hvert Fald tilsyneladende. Man har vist Interesse for Anlæg af Moler og Havne til Fremme af Fiskeriet, men hidtil er man blevet staaende derved. Grundene dertil kan have været flere. For det første er der store Bekostninger forbundet med denne Sags Ordning, hvilket har virket afskrækkende, og de tekniske Vanskeligheder ved Havneanlæg paa Vestkysten har været saa store, at selv vore vandbygningskyndige Teknikere ikke altid har haft Tro til, at Spørgsmaalet kunde løses paa en tilfredsstillende Maade. Men den væsentligste Hindring for Sagens Gennemførelse har sikkert været, at dels Fiskerbefolkningen og dels Rigsdagsmændene fra de forskellige Egne har været uenige om Sagen. Fiskerne har ønsket — og det kan man ikke fortænke dem i — at faa det paatænkte Anlæg saa nær ved deres Dør som muligt, hvilket igen har bevirket, at Rigsdagsmændene — selv om de i og for sig har været velvillige overfor Vestkystfiskerne — naar Anlægget ikke var foreslaaet i umiddelbar Nærhed af deres Valgkreds, har taget noget køligt paa Forslaget. Der har da i de senere Aar saavel blandt Fiskerne paa Vestkysten